

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (τέλος). — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλκη Κόλλιερς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἑπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Καὶ ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν κατίπεσεν εἰς τὸ κενόν. (Σελίς 306).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Τέλος]

Ἐρχίνοτο λέγουσα πρὸς αὐτόν :

«Τόλμα, λοιπόν, καυμένη ἀνότητε, πρόσπεσε πρὸ τῶν ποδῶν μου, φώναξε, κλαῦσε, ἀλλὰ τέλος πάντων κουνήσου! Δὲν εἰζεύρεις νὰ μαντευθῆς! . . . »

Ὁ Γεώργιος συνέσφιξε τὰς πυγμὰς του μετ' ὀργῆς καὶ διενόηθη : « Ἀφ' οὗ αὕτη δὲν προβαίνει πρώτη, σημαίνει ὅτι ἡ ἀλαζονεία της εἶνε μεγαλύτερα τοῦ ἔρωτός της, καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὀφείλω νὰ την ἀποφύγω ».

Ἵστατον «χαῖρε» ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς λυγμὸν ἔπεσεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Γεωργίου, ὅστις λαβὼν τὸν Μαλεζῶ ἀπὸ τῆς χειρός, τὸν εἴλκυσεν ἔξω. Μόλις δὲ συνῆλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς του, ὅτε ἦδη ὁ φέρων αὐτοὺς δίφρος τοῦ συμβολαιογράφου εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τοῦ πύργου Κλαιρεφόν.

Βλέπων τὰ φῶτα τοῦ πύργου ἐξαφαιζόμενα ὀπισθεν τῶν δένδρων, κατενόησε μετὰ σπαραγμοῦ καρδίας ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται !

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Γεώργιος ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὴν νύκτα διῆλθε ἐν σφοδρῶτάτῃ ταραχῇ καὶ ἐξάψει. Ἐβλεπεν ὅτι ἡ ὑπαρξίς του ἦτο πλέον περιττὴ καὶ ἄσκοπος· διότι χάριν τίνος ἔμελλε νὰ ἐργάζεται τοῦ λοιποῦ; χάριν τίνος ἔμελλε νὰ ὄνειροπολῆ εὐτυχίαν καὶ δόξαν; Ἐρως ἄμετρος καὶ ἀπεγνωσμένος συνετάραξε τὰ πάντα, τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του. Ὁ μόνος καὶ διακαὴς αὐτοῦ στοχασμὸς ὄφειλε νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ ἡ Ἀντωνία.

Ἐβλασφήμησε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔνθα τὸν περιέμενε τηλικαύτη συμφορὰ. Ἀνεψώνησε τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος μετὰ κραυγῆς σπαρακτικῆς, καὶ ἤλεγξεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς σφοδρότητος, διότι ἐφάνη ἀχαρίστος καὶ δολία, καταγοητεύσασα αὐτὸν δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διὰ νὰ τον ἀφανίσῃ εὐκολώτερον. Καὶ ἦδη ἀφ' οὗ δὲν τον ἐχρειάζετο πλέον, τὸν ἀπέριπτε μετὰ καταφρονήσεως.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἠσχύνθη ἐπὶ τῇ βιαίᾳ παραφορᾷ του. Ἡτήσσε συγγνώμην παρ' ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε κατηγορῶν ἑαυτὸν ὅτι κακῶς ἔκρινε περὶ αὐτῆς. Διότι ἡ νεανίς οὐδὲν εἶχεν ὑποσχεθῆ ποτε εἰς αὐτόν, οὐδὲ ἐθάρρυνε ποτε τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ ὄνειρά του. Καὶ δὲν ἦτο ἄρα γε εὐτυχέστατος διότι ἠδυνήθη νὰ θυσιασθῆ ὑπὲρ αὐτῆς; ἀφ' οὗ καὶ ὁ Κροίμενιλ ἐζήλευε μάλιστα τὴν εὐτυχίαν του ταύτην !

«Ὅχι! ἀνεψώνησεν αἴφνης ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ὄχι! σύ, Ἀντωνία, τίποτε δὲν μοι ὄφειλες, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ὑπηρετής σου, θεράπων σου, δημιουργημά σου....

Ὅτι ἐγὼ εἶχον ἦτο ἰδικόν σου, ὥστε διέθεσες τὰ ἰδικά σου πράγματα ὡς σὺ ἤθελες!... Καὶ ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔγινα αἷτιος νὰ αἰσθανθῆς, αὕτη καὶ μόνη εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου.... Σὲ ἀγαπῶ καὶ σ' εὐλογῶ ὅσον καὶ ἂν ὑποφέρω ἐξ αἰτίας σου!»

Ἡ πρώτη τον εὔρεν ἡσυχώτερον, ἡ δὲ ἡμέρα ἀνεπέωσε τὰς ὀδύνας του. Ὀλίγα ὥραι πλέον ὑπελείποντο εἰς αὐτόν ἵνα ἀναπνῆ τὸν αὐτόν καὶ ἡ Ἀντωνία ἀέρα. Περίλυπος κατέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μαλεζῶ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἐξέλθῃ ἐνωρίς. Ὁ Γεώργιος ἔγραψέ τινὰς ἐπιστολάς, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἠτοιμάσθη νὰ πορευθῆ εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίαν, ἵνα ἀποχαιρετίσῃ τὸν πατέρα του ὡς τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ. Περιπατῶν ἐν τῷ δωματίῳ διῆλθε πρὸ κατόπτρου καὶ εἶδεν ἐν αὐτῷ τὸ ὁμοίωμα του καὶ κατεσπαράχθη ἡ καρδία του. Ἀπέτεινε μειδίαμα ἐνθαρρυντικὸν πρὸς τὸν δυστυχῆ, ὅστις ἀπὸ τοῦ κατόπτρου προσήλου πρὸς αὐτὸν τοὺς ὑπὸ τῆς ὀδύνης κατεσκαμμένους ὀφθαλμούς του.

Ἐλθὼν εἰς τὸ παράθυρον διέκρινε μακρόθεν ὑψούμενον τὸν λόφον Κλαιρεφόν καὶ ἀνελογίσθη ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω ἦτο ἡ Ἀντωνία ἐν πληρεστάτῃ ἀσφαλείᾳ, διότι αὐτὸς διέλυσε τὰ μίσση, ἐμνηδένισε τὰς ἀκορεστοὺς ἐπιθυμίας τῶν ἀντιπάλων, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του δροσιζομένην ὑπὸ συναίσθηματος ἀγαλλιάσεως, ἀναλογιζόμενος ὅτι εἰς αὐτόν καὶ μόνον ὄφειλε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν της ἀπὸ τῶν ἀνεκλαλήτων δεινῶν.

— Τίς οἶδε, εἶπεν, ἴσως ἡμέραν τινὰ κατορθῶσω νὰ μεταβάλω τὸν διακαῆ ἔρωτά μου εἰς ἀπλὴν φιλίαν, καὶ νὰ την βλέπω τότε ἀκινδύνως. ὦ! νὰ την ἐπανίδω!... νὰ την ἐπανίδω; Τί σαχλὸς ἄνθρωπος ὅπου εἶμαι, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μου ὄνειρον καὶ ἐγὼ μόνος μου μάτην προσπαθῶ νὰ ἐξαπατήσω τὸν ἑαυτόν μου!

Ἐλαβε τὴν κεφαλὴν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν προσπαθῶν νὰ ἀποσοβῆσῃ τοὺς βραχνίζοντας αὐτόν διαλογισμούς. Ἐμεινεν ὀλίγας στιγμὰς οὕτω, ἀκροώμενος καὶ προσέχων εἰς τοὺς ἔξω κρότους, καὶ βιάζων ἑαυτὸν νὰ μὴ ἴδῃ πλέον τὸ θελξίνου φάσμα ὅπερ ἀδιαλείπτως παρίστατο ἐν τῇ μνήμῃ του. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἀνεψήθη, διέκρινε βήματα ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ ἐν τῷ διαδρόμῳ τὴν φωνὴν τοῦ Μαλεζῶ λέγουσαν :

«Εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν μου.»

Ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη σφοδρὰν συγκίνησιν, ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρότερον καὶ ταχύτερον.

Τίς λοιπὸν ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψίν του; Ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ γραφείου, ἐπιφαίνεται ὁ συμβολαιογράφος, καὶ ὡς τὴν ἀξιωμανημόνευτον ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Καρθαγὰν λέγει :

— Μία κυρία θέλει νὰ σου ὁμιλήσῃ.

Ὁ Γεώργιος ἀνεψώνησε καὶ ἀνωρθῶθαι βιαίως. Ἐνώπιόν του ἴστατο ἡ Ἀντωνία

μελανείμων φέρουσα τὴν αὐτὴν ἔσθητα καὶ τὸν αὐτόν πῖλον ὡς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤλθεν ἵνα παρακαλέσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὡς καὶ τότε ἦτο ὠχρὰ, ἀλλ' ἡ σημερινὴ ὠχρότης δὲν προήρχετο ἐκ λύπης καὶ φόβου. Ἀπέβλεψαν μίαν στιγμὴν πρὸς ἀλλήλους, ἡ μὲν μειδιώσα, ὁ δὲ τρέμων. Τέλος εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετ' ἀξιολατρευτοῦ χάριτος :

— Ἄλλην μίαν φορὰν ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔρχομαι νὰ σας ὁμιλήσω μόνον περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.... Ἐρχομαι νὰ σας ὁμιλήσω περὶ τῆς ὄλης οἰκογενείας μου. Ἀνελάβετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν εὐτυχίαν μας, καὶ ὅμως μάθετε ὅτι τὸ ἔργον σας ἀπέμεινεν ἡμιτελές. Ὁ Ῥοβέρτος εἶνε περίλυπος καὶ ἡ θεία εἶνε ἀπηλιτισμένη, διότι συλλογίζονται ὅτι δὲν θὰ σας ἐπανίδωσι πλέον...

Καὶ νεύουσα ἐπιχαρίτως ἄμα καὶ φιλαρέσκως προσέθηκε :

— Τί λοιπὸν χρειάζεται ἀκόμη διὰ νὰ ἀποφασίσετε νὰ μείνετε; Ἐὰν δὲν εἴσθε ἀπαιτητικὸς καθ' ὑπερβολὴν, ἴσως δυνηθῶμεν νὰ σας εὐχαριστήσωμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεώργιος ἔμενεν ἄλαλος, μὴ τολμῶν νὰ νοήσῃ, φοβούμενος νὰ λαλήσῃ, ἡ κόρη Κλαιρεφόν προέβη ἐν βῆμα πρὸς αὐτόν, καὶ μετὰ μεγίστης τρυφερότητος καὶ ἀγάπης εἶπε :

— Μίαν ἡμέραν ἐθυσιάσατε χάριν ἐμοῦ τὸ παρόν σας, τὸ μέλλον σας, ἐθυσιάσατε τὴν ζωὴν σας ὅλην. Εἰς ἀντάλλαγμα δέχεσθε τὴν ἰδικὴν μου; ;...

Ὁ Γεώργιος ἀνεψώνησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ἠπλώσεν ἀορίστως τοὺς βραχίονας καὶ ἠσθάνθη ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὴν μεταξῶδην καὶ εὐοσμὸν κόμην τῆς Ἀντωνίας, κατελήθη ὑπὸ μέθης εὐτυχίας καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἀνελήθη εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Γεώργιος μετὰ τῆς γυναικὸς του κατοικοῦσιν ἤδη ἐν Παρισίοις, κατ' ἔτος δὲ ἔρχονται τὸ θέρος εἰς τὸν πύργον Κλαιρεφόν. Ὅτι προέβλεπεν ὁ Μαλεζῶ ἐγένετο. Ὁ νέος δικηγόρος ἠδικομήνησεν ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ του, καὶ πειθόμενος εἰς τὰς προτροπὰς τῶν φίλων κατῆλθε καὶ εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα. Ὑποστηρικθεὶς κρυφίως ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἐξελέγη διὰ καταπληκτικῆς πλειοψηφίας.

Ὁ Ῥοβέρτος γενόμενος ἤδη εὐτακτος καὶ φιλόπονος ἐργάζεται ἀριστα καὶ πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ νυμφευθῆ νύμφην πολυτάλαντον. Τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον δεξιῶς καὶ φρονίμως διευθυνόμενον διὰ τῶν ὀδηγητῶν τοῦ Γεωργίου, κατέστη αὐτόχρημα χρυσορυχεῖον. Ὁ κλίβανος τοῦ μαρμαρῆσιου ἐπέτυχε λαμπρότατα ἐφαρμοσθεὶς εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχεῖου.

Ἡ Ἀντωνία γενναίως φερομένη ἐλησμόνησε μὲν τὸ κακὸν ὅπερ ὁ πενθερός της ἐποίησε κατὰ τῆς ὄλης οἰκογενείας της, ἀλλ' οὐδέποτε τον βλέπει, οὐδὲ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ. Ὁ δὲ γηραιὸς Καρθαγὰν ὁσάκις γίνεταί λόγος περὶ τῶν ἐπικερδῶν ἐρ-

γασιδῶν τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου, κινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ λέγει :

— "Ὅλα καλὰ! ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ ὀρθοποδήσουν καὶ νὰ εὐδοκίμησουν ἐχρειάζετο ἓνας Καρβαχάν.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ φωτογραφία τῆς Μαρίας Φασίτ εὐρεθεῖσα ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ εἰς τὴν Μόργαν, ἐπίσκεψις ἀνεξήγητος δι' ὅλους ὅσους ἐγνώριζον τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἔξεις του, τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας, εὐρεθὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐντὸς μυστικοῦ γραφείου, τέλος, καὶ ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον τῶν ἄλλων πειστικὴ, ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὅτι τὸν εἶδε, τὴν νύκτα τοῦ κουργήματος, ἐξεληθόντα τοῦ περιπτέρου.

Ἐπρεπεν ἐκ τούτου νὰ συμπεράνη τις ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσε τὴν Ἀγγλίδα ;

Ὁ πατήρ του ἤρνεϊτο ἐπιμόνως νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἠναγκάζετο ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο πιθανὸν ὁ δυστυχὴς νεανίας νὰ ἐφόνευσε τὸν Λερὲ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο χαρακτῆρος βιαίου, καὶ ἡ ἡλικία μόλις κάτηνάσε τὴν ὁρμὴν του.

Δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνέχονται ὕβρεις· εἶχε τὴν κεφαλὴν θερμὴν καὶ τὴν χεῖρα ταχεῖαν.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἐξηγεῖτο κάλλιστα.

Ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων, ὅστις δύο ὥρας πρότερον ἐφρόντιζε τόσον θαρραλέως νὰ τὸν ἐκδιώξῃ ἐὰν τὸν ἐβλεπεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του, ὁ ὀργίλος οὗτος καὶ προβεβηκὸς ἐρωτόληπτος θὰ προσέβαλεν αὐτὸν χυδαίως. Ρῆξις θὰ ἐπῆλθε, καὶ ἐν τῇ ρῆξιν ὁ Λερὲ εὗρε τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἐνδεχόμενα καὶ μάλιστα πιθανὰ νὰ συμβῶσι, πῶς ὅμως νὰ συνδέσῃ τις τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ τοῦ ἀποτροπαίου καὶ ψυχρῶς προμελετημένου φόνου, ὅστις ἐπηκολούθησεν αὐτήν ;

Ἐὰν παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐκτύπησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἡ-

νώχλει αὐτὸν εἰς τοὺς ἔρωτάς του, διατὶ ἐκτύπησεν ἔπειτα τὴν γυναῖκα, ἥς εἶχεν ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχὴν, ἀπελευθερώσας αὐτὴν ἐξ ἐνὸς προστάτου ἢ μᾶλλον τυράννου ;

Ἄλλως τε, ὁ γέρον Λεκὸκ ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρασθῇ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀφοῦ ἐμπαθῶς ἤρατο τῆς δεσποινίδος Λεκόντ.

Ἐν νεαρᾷ καὶ εἰλικρινεῖ καρδίᾳ δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ δύο ἔρωτας.

Τί ἔκαμνε λοιπὸν ὁ ἐραστὴς τῆς Θηρεσίας παρὰ τῇ ξένῃ ἐκείνῃ, ἥς ἡ διαγωγὴ ἦτο ὑποπτος, καθ' ὃν καιρὸν ὠνειροπόλει, τὴν εὐτυχίαν ἐν θεμιτῇ ἐνώσει μετὰ θελκτικῆς νεάνιδος ;

Ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς παρητήθη νὰ λύσῃ τὸ ἀίνιγμα τοῦτο, ἀπεφάσισε δὲ νὰ μὴ ἐπικαλεσθῇ ποτὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κυρίου Φουϊνῆ, καθόσον ἡ μαρτυρία αὕτη θὰ ἐπεβάρυνε τὸν κατὰδικον.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀφότου ἤρχισε τὴν ἐκστρατεῖαν κατ' ἐχθροῦ ἴσως φαντασιώδους, ἡ μόνη σπουδαία ἔνδειξις, ἣν εἶχε συλλέξει, ἦτο ἡκιστα εὐνοϊκὴ διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῶν πρώτων ἐρευνῶν του τὸν κατέθλιβεν.

Προσεπάθησε νὰ τὸ λησμονήσῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ καιρὸν, καὶ ἔστρεψεν ἀπάσας τὰς ἀνιχνευτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις πρὸς τὰς ἐνδεχομένους ἐλπίδας, λίαν ἀβεβιαίας εἰσέτι, ἃς παρέσχον αὐτῷ αἱ φλυαρίαι τοῦ Φουϊνῆ καὶ τοῦ Ταμβουρνάκ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μέθυσον Ἀγγλον, καὶ τὸν μῦλον τῆς Ὑβέτ, πρὶν ὅμως ριψοκινδυνεύσῃ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπεθύμει νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Πιεδούσης.

Δὲν θὰ συνήντα αὐτὸν παρὰ τὸ ἐσπερας, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, καὶ ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη μακρὰ.

Ἐδείκνυσε μόνος, διότι ὁ Φουϊνῆ δὲν ἐξήρχετο τῆς τρώγλης του παρὰ διὰ νὰ προγευματίσῃ, μετὰ δὲ τὸ πρόγευμα, ὅπερ εἶχε προετοιμάσει αὐτὸς ὁ ἴδιος Βονασῶν, ἐπορεύθη ἵνα ρεμβάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ὀργης, ἣτις ρεεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου.

Ἡ νύξ τὸν κατέλαβε πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Σαβινύ, ἐπελθούσης δὲ ραγδαίας βροχῆς, λίαν καταλλήλου ὅπως ἐκδιώξῃ τοὺς περιδιαβάζοντας, οὐδένα ἀπήντησεν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, ἔνθα ἔφθασε κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Τὸν Πιεδούσην, προηγηθέντα αὐτοῦ, εὗρε καθήμενον ἐκεῖ που καὶ καπνίζοντα τὴν πίπαρ του.

— Ἀρχηγέ, τῷ εἶπε, πλησιάζων αὐτόν, ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29, ἐδῶ δὲν εἶνε ὅσων τὸ Ἄθης καὶ τὸ Ἀβλόν. Ἐμαθα πολλὰ πράγματα, καὶ μοῦ φαίνεται κοντεύομαι νὰ φθάσωμε εἰς τὸν σκοπὸ μας.

ΛΗ'

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν ὁ γέρον Λεκὸκ, εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν σε παρηκολού-

θησκν, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν μᾶς παραμονεῖει ;

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐδῶ εἰς τὸ Σαβινύ οἱ ἄνθρωποι πλαγιάζουν. Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ὅλο τὸ βράδυ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποψινῆς ἐορτῆς, ὁ ἐσπερινὸς ὅμως ἐτελείωσε, καὶ τώρα ἠμποροῦμε νὰ μιλήσωμεν. ὅσον θέλομεν. Δὲν θὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Σ' ἐρώτησα, διότι σήμερον τὸ πρῶτὸ ἔκαμα τὴν γνωριμίαν μὲ ἓνα ἀπὸ τὸν τόπον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μοθηθρὸς καὶ ἐνοχλητικὸς, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ κατασκοπεύῃ.

— Τὸν λέν' Φουϊνῆ, δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

— Πῶς ἔμαθες τ' ὄνομά του ;

— Ὡ ! ἔζέρω ἀκόμη πολλὰ πράγματα. Καὶ ἔπειτα, αὐτόν, ὅλο τὸ Σαβινύ τὸν γνωρίζει, καὶ ὅλο τὸ Σαβινύ δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ. Ἄλλον λόγον δὲν μοῦ ἔκαναν παρὰ γι' αὐτὸν εἰς ὅλα τὰ μέρη ποῦ πῆγα.

— Ποῦ μένεις ;

— Εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», εἶνε τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον καθὼς ἐμβαίνει εἰς τὴν χώρα, ἐπάνω ἑστὸν δρόμο τοῦ Λογγιουμῶ. Σεῖς, ἀρχηγέ, ἐκατεθήκατε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», τὸ ὅποτον κρατεῖ ὁ Βονασῶν. Ἐπρογευματίσατε σήμερα τὸ πρῶτὸ μὲ τὸν Φουϊνῆ καὶ μὲ ἓνα δειγματολόγο ἀπὸ τὴν Τολούσην, ὁ ὅποιος ὀνομάζεται Ταμβουρνάκ. Βλέπετε πῶς τὰ ἔζέρω ὅλα ;

— Καλὰ! ἀλλ' ἀνεκάλυψες κανέν ἕχνος ;

— Δύο.

— Ποῖα ;

— Πρῶτον, μοῦ ἔκαμαν λόγον γιὰ ἓνα πύργον, ἐδῶ κοντὰ, μετὰξὺ Βιλμοασῶν καὶ Μορσάν, ἑστὴν ἄκρῃ ἐνὸς δάσους, ἓνα πύργον, ὁ ὅποιος ἐνοικιάσθη ἐφέτος ἀπὸ Παρισιάνους, ἓνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν. Δὲν κάθονται μέσα, ἀλλ' ἔρχονται κάποτε καὶ περνοῦν πότε μιὰ ἢ μέρᾳ πότε μιὰ ἑβδομάδα. Δὲν βλέπουν κανένα, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς γνωρίζει. Αὐτὸ μοιάζει πολὺ μὲ τὸ ζευγάρι ποῦ γνωρίζομε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ τὸ ἐξετάσωμεν. Τί ἄλλο ἔμαθες ;

— Πῶς ὑπάρχει ἓνας Ἀγγλος εἰς τὰ περίχωρα.

— Ἀγγλος, ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς μίαν οἰκίαν παραπλευρῶς ἐνὸς μύλου.

— Μπᾶ! σὲς ἔκαμαν λόγον γι' αὐτόν ;

— Πολύ.

— Καὶ τί σὲς εἶπαν ; Σὲς ἐρωτῶ γιὰ νὰ δῶ ἂν ἡ πληροφορίαίς μου συμφωνοῦν.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἔνδειξις πολὺ σπουδαία.

— Ἀδιάφορον. Ὅταν ἀκούω γιὰ Ἀγγλον ἀνοίγω τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά μου, διότι ἡ γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ἦταν Ἀγγλίδα. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος ὅσων τοὺς ἄλλους. Ζῆ ὅσων καθ' αὐτὸ ἄγριος, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν ποτὲ νὰ μάθουν διατὶ ἦλθε νὰ καθήσῃ εἰς ἓνα τόπον ποῦ δὲν συναναστρέφεται μήτε γάτον.

— Λέγουν ὅτι ἐργάζεται τὸν μύλον.

— Παραμύθια! ὁ μύλος δὲν ἐργάζεται σχεδὸν ποτέ, καὶ ὁ μυλωνὰς φεύγει συχνὰ μὲ τὴν μυλωνοῦ, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς ποῦ πηγαίνουν.

— Οἱ γείτονές των πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν.

— Δὲν ἔχουν γείτονας. Τὸ μέρος εἶνε καθ' αὐτὸ μιὰ ἐρημία. Ἐνα καιρὸ σκότωσαν ἀνθρώπους ἐκεῖ, καὶ ὑπάρχει μιὰ φήμη πῶς τὴν νύκτα φαίνονται βροκόλακες. Γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ δὲν πηγαίνουν τὴν νύκτα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὅσον καὶ ἂν τοὺς δώσουν. Δὲν πηγαίνουν σχεδὸν οὔτε τὴν ἡμέραν. Καὶ γι' αὐτὸ, ὁ μύλος καὶ ἡ μπαράκα ἐπουλήθησαν γιὰ ἓνα κομματί ψωμί.

— Πράγματι, εἶνε λίαν περίεργον, ὅτι ξένος πῆγε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, αὐτὸ ὅμως δὲν φανερώνει ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Τολβιάκ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ ἰδιότροποι εἶνε πολλοί, οἱ ἐκκεντρικοὶ ὅπως τοὺς λέγουν, καὶ ταξειδεύουν εὐχαρίστως. Αὐτὸς εἶνε ἴσως κυνηγὸς ἢ κανένας ψαρῆς.

— Δὲν εἶνε μήτε τὸ ἓνα μήτε τὸ ἄλλο. Μόνον κωβιὸς βρῖσκει κανεὶς καὶ εἰς τὰ δυὸ ποτάμια, ποῦ ἐνόονται μὲ τὸν σπίτι του, καὶ τὸ κυνηγι τοῦ δάσους εἶνε ἐνοικιασμένον εἰς κυρίους ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Διὰ νὰ μάθης τόσας λεπτομερείας πρέπει νὰ ὠμίλησες πάρα πολύ.

— Ἐγὼ, ἀρχηγέ, δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ ἀκούω. Ἀπὸ τὴν ὑπηρετρία τοῦ ἐφημερίου, ποῦ τῆς ἐπούλησα βελόναις καὶ κλωστή, ἕως τὴν γυναῖκα τοῦ φαρμακοποιοῦ, ποῦ ἀγόρασε μανδήλια, ὄλαις ἢ γυναῖκες τοῦ Σαβινὺ διηγοῦνται ἱστορίας διὰ τὸν Ἄτκενς.

— Ἡ καλλίτερα ἐφευρίσκουν. Ὅνομαζέται Ἄτκενς, αὐτὸς ὁ Ἄγγλος;

— Μάλιστα, Γεώργιος Ἄτκενς. Δὲν εἶνε οὔτε σαράντα χρονῶν, καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ κτηνιατροῦ λέγει πῶς εἰς τὸν καιρὸν του θὰ ἦτο ὠραῖο παλληκάρι. Εἶνε μάλιστα ἀκόμη ὠραῖος ἀνθρώπος.

— Ἄτκενς, ἐπιθύρῃσεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν εἶνε σημειωμένον εἰς τὸν κατάλογον, τὸν ὅποιον μοῦ ἔδωσαν ὁ Κάμπρεμερ.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ τὸν Κάμπρεμερ, ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης, ἐννοεῖται, ἀρχηγέ, πῶς ἐζήτησα πληροφορίας, χωρὶς νὰ φανῶ. Τίποτε. Δὲν εἶδαν κανένα μικρὸ κορίτσι εἰς τὸν τόπον. Δὲν εὗρηκαν κανένα πτώμα. Ἄν οἱ ἄθλιοι, ποῦ ἀρπαζαν τὸ παιδί, τὸ ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, τὸ φυλᾶν καλὰ καὶ δὲν τὸ σκότωσαν.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἔθαψαν τὸ σῶμά του εἰς κανὲν ὑπόγειον, ἢ ἂν δὲν τὸ ἔρριψαν εἰς τὸ νερὸ καὶ τοῦ ἔβαλαν καὶ πέτρα εἰς τὸν λαίμῳ.

— Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς τὸ νερὸ δὲν λείπει ἀπ' ἐδῶ. Ὑπάρχει ἀρκετὸν διὰ νὰ γυρίσῃ ἑκατὸν μύλους ἄν ἐκεῖνον τοῦ Ἄγγλου. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν μύλον, νὰ μὴ δουλεύῃ τρεῖς ἡμέρας εἰς

ταῖς τέσσεραῖς, καὶ ὄχι ἀπὸ ἔλλειψιν σιταριῶν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τὸν κρατοῦν ἀληθινοὶ μυλωνάδες, ὑποθέτω;

— Εἶνε τρεῖς. Ὁ ἀνδρας, ἡ γυναῖκα καὶ ἓνας ὑπηρετής, ποῦ κάνει τῆς χονδραῖς δουλειαῖς. Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, πῶς ὁ ἀνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἀλλάζουν συχνά.

— Πῶς, ἀλλάσσουν;

— Μάλιστα. Τὴν μιὰ φορὰ βλέπουν ἓνα ζευγάρι καὶ τὴν ἄλλη ἓνα ἄλλο. Τὸ ἓνα φεύγει, καὶ τὸ ἄλλο μένει ἴσθιν θέσιν του, καὶ ἔπειτα, ὑστερα ἀπὸ ὀλίγαις ἡμέραις, ἔρχεται πάλι τὸ πρῶτο.

— Αὐτὸ φαίνεται πολὺ ὑποπτον.

— Πολὺ ὑποπτο, ἀρχηγέ, καὶ ἔβαλα ἴσθιν νοῦ μου νὰ χωθῶ μέσα ἴσθιν νοικοκυρὸ τους, καὶ αὐριον ἀμέσως.

— Ἐγὼ, ἀπεφάσισα νὰ πάγω αὐριον νὰ ἰδῶ τὸν Ἄγγλον.

— Γιὰ νὰ τοῦ πουλήσετε κρασί. Αὐτὸ θὰ ἔλθῃ θαυμασία, διότι πίνει ἴσθιν σπουγγάρι.

— Καὶ ὅταν εἶνε μεθυσμένος πρέπει νὰ φλυαρῇ. Ἡξερῶ πῶς νὰ κάμνω τοὺς Ἄγγλους νὰ ὀμιλοῦν.

— Τότε ἡ δουλειὰ θὰ πάγῃ μονάχη τῆς, καὶ ἂν θέλετε, ἀρχηγέ, ὅταν τοῦ λόγου σας θὰ τὸν κάνετε νὰ φλυαρῇ, ἐγὼ θὰ δουλεύω εἰς τὸν μύλον.

— Πολὺ καλὰ. Αὐριον τὸ ἔσπερας θὰ συναντηθῶμεν πάλιν ἐδῶ τὴν ἰδίαν ὥραν. Μένει ὁ πύργος διὰ τὸν ὅποιον μοῦ ὠμίλησες.

— Ὁ πύργος τοῦ Σεκινύ, ἔτσι τὸν λέν' ἐδῶ. Εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, τρία χιλιόμετρα μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, καὶ χίλια πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὸν μύλον. Μπορεῖτε νὰ κάμετε μ' ἓνα σμπάρο δυὸ τριγόνια, καὶ νὰ περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἰδίαν ἡμέρα, εἶμαι ὅμως τῆς ἰδέας πῶς εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ βιασθῆτε.

— Ἐχεις δίκαιον. Ὅταν θέλῃ τις νὰ κάμῃ ὀργήγωρα δὲν κάμνει τίποτε καλόν. Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ μύλου, καὶ ἔπειτα βλέπωμεν.

— Λίγα λόγια καὶ καρπερά, ἀρχηγέ. Αὐριον θὰ τὸ στρίψω πολὺ πρῶτ, γιὰ νὰ πάγω ἐκεῖ ἴσθιν τὸ μέρος τῆς Ὑβέτ. Σεῖς θὰ κάμετε τὸ ἴδιο, καί...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του. Ἡσθάνθη ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ τῷ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα, καί, ἐννοήσας ὅτι ἡ θλίψις αὐτῆ ἦτο προειδοποίησις, ἐστράφη.

Ἡ νύξ ἦτο ἀρκούντως σκοτεινὴ, αὐτοὶ δὲ συνωμίλουν πλησίον ἀντερεισματὸς τινος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τῆς πλατείας.

Ὅθεν ἦσαν σχεδὸν ἀόρατοι, καὶ ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν ὅ,τι συνέβαιναν εἰς φωτιζόμενον μέρος.

Πρῶτος ὁ κύριος Λεκὸκ παρετήρησε σκιὰν διωλισθαίνουσαν κατὰ μῆκος τῶν οἰκιῶν.

Ὁ Πιεδούσης εἶδεν αὐτὴν ἐπίσης, καὶ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγοῦ του:

Μπορεῖ νὰ εἶνε κανένας, ποῦ γυρίζει

στὸ σπίτι του, ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν εἶνε πρέπει νὰ προσέχωμεν.

— Ἄς χωρισθῶμεν, ἀπήντησε χαμηλοφώνως ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου. Θὰ συναντηθῶμεν πάλιν αὐριον τὸ ἔσπερας.

Εἶτα διηυθύνθη πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῶ ὁ ὑφισταμένος του πρὸς τ' ἀριστερά.

Ὁ Πιεδούσης διηυθύνετο πρὸς τὸν «Μέγαν Νικητήν», ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ πρὸς τὴν «Μεγάλην Ἐλαφον».

Ὁ πρὸς στιγμὴν παρενοχλήσας αὐτοὺς εἰσέδου ἐντὸς πλαγίας τινὸς ὕδου καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν διήρχετο πρὸ τοῦ εἰσέτι πεφωταγωγημένου φαρμακείου, ὁ κύριος Λεκὸκ παρετήρησεν αὐτὸν καλλίτερον καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχε τὸ παράστημα τοῦ κυρίου Φουινῆ.

ΛΘ'.

Τῆ ἐπαύριον τῆς προπαρασκευαστικῆς ταύτης ἡμέρας, ὁ κύριος Λεκὸκ ἠγέρθη λίαν πρῶτ καὶ ἀνήγειλεν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ὅτι ἐπεθύμει νὰ προγευματίσῃ κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὅπως ἔχη περισσότερον καιρὸν διαθέσιμον ἵνα ἐπισκεφθῇ τοὺς πέριξ πύργους.

Πρὸς τοῦτο εἶχε τοὺς λόγους του.

Ὁ κύριος Φουινῆ θὰ ἤρχετο ἀναμφιβόλως τὴν δεκάτην, κατὰ τὴν συνθήειάν του, οὐδὲ ὅπως δ' ἐπεθύμει νὰ ἔχη αὐτὸν συνδαιτημόνα.

Ὁ εἰδεχθὴς οὗτος γέρον δὲν εἶχε νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ νεώτερον τι σπουδαῖον, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἠδύνατο νὰ προσκολληθῇ εἰς τὰ βήματά του, ἕνεκεν ἀεργίας ἢ περιεργείας.

Ἐὰν ἦτο αὐτὸς, ὁ παραμονεύων ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ στρατιώτης συνδιελέγοντο, ἢ πράξις αὐτῆ παρεῖχε τὸ ἐνδόσιμον ὅτι εἶχε τὴν διαθέσιν νὰ κατασκοπεύῃ τὰ διαβήματα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ οἴκου Ραφσόν, Γένκενς καὶ Σα'.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὅμως πρὸ παντὸς ἐπεθύμει νὰ ἐργασθῇ ἀνευ μαρτύρων, καὶ ὡς ἐκ τούτου κατενόει τὰς συνεπειάς, ὡς ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἢ ἀνάμιξις εἰς τὰς ὑποθέσεις του ἀνθρώπου πολυπράχμονος καὶ κακοβόλου.

Ὁ κύριος Φουινῆ ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐκλαμβάνουσι εὐκόλως φιλήσυχον περιηγητὴν ὡς δραπέτην τοῦ κατέργου, καὶ οἵτινες, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σπεύδουσι νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν χωροφυλακὴν.

Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐφοβεῖτο περισσότερον, ἦτο νὰ μὴ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τοὺς πράκτορας τῆς Ἀρχῆς, ὄχι διότι διέπραξέ τι τὸ ἀξιοποιῖον, ἀλλὰ διότι τὰ διαβήματα τοῦ θὰ ἐπετηροῦντο ἀναμφιβόλως, ἐνόσω θὰ διέμενον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Ὅπως δὲ κάλλιον ἀποπλανήσῃ τὸν πρῶτον συνεταῖρον τοῦ οἴκου Λερέ, διεκήρυξεν, ἐνῶ προγευματίζεν, εἰς τὸν ξενόδοχον Βονασὼν, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐμελέτα νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκδρομὴν του

πρὸς τὸ Βιρὺ, Κρινὺ καὶ Ρίς, χωρὶα κεί-
μενα πλησίον τῆς γραμμῆς τοῦ Κορβέλ,
καὶ καλῶς κατωκνημένα.

Πρὸς τὴν ἀντίθετον ἀκριβῶς διεύθυνσιν
εὗρίσκετο ὁ μῦλος τῆς Ὑβέτ, ὅπως δ' ἀ-
ποπλανήσῃ ἐκείνους, οἵτινες θὰ συναλάμ-
βανον τυχὸν τὴν ἰδέαν νὰ τὸν παρακο-
λουθήσωσιν, ὁ κύριος Λεκὸκ προϋτίθετο
νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Σαβινὺ διὰ τοῦ δρόμου τοῦ
Βιρὺ, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ, διὰ μεμακρυσμέ-
νης λοξοδρομίας, εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ
Ἄγγλου.

Οὕτω καὶ ἔπραξεν.

Ἄφου ἐγευματίσει καταλλήλως, διότι
ἐπρέσβευεν ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ
λειτουργήσῃ ὅταν ὁ στόμαχος δὲν εἶνε
ἀρκούντως ἐφωδιασμένος, ἐξῆλθε τοῦ ξε-
νοδοχείου τῆς «Μεγάλῃς Ἐλάφου», πε-
ριεπάτησε πρὸς στιγμὴν πρὸ τῆς θύρας,
ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Φουινὴ δὲν παρεμό-
νευεν εἰς τὰ πέριξ, πεισθεὶς δὲ ὅτι τὸ ἀ-
ποτρόπαιον πρόσωπον, τοῦ ἐκ κλίσεως κα-
τασκόπου τούτου, οὐδὲλως ἐφαίνετο, ὤ-
δευσε βραδέως πρὸς τὴν ἐξοχὴν.

Εἶχε λάβει ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ
τῆς τοπογραφίας τοῦ τόπου, ἄλλως τε
δὲ εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ του ἀξιόλογον
χάρτην τοῦ δήμου.

Ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς οὐ-
δεμίαν παρημέλει λεπτομέρειαν.

Ἡ πεῖρα ἐδίδαξεν αὐτὸν ὅτι ἦτο προ-
τιμότερον ν' ἀπόσχη τοῦ νὰ ζητήσῃ πλη-
ροφίας ἀπὸ διαβάτην ἢ χωρικόν· διὸ
ὅτε ἐξήρχετο εἰς ἐκστρατεῖαν, ὠδοιπό-
ρει πάντοτε μὲ τὸν χάρτην ἀνὰ χεῖρας,
ὅπως ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, ἀπερ-
χόμενος εἰς κατασκόπησιν τόπων.

Ὅθεν οὐδὲλως ἐδυσκολεύθη, ὅτε εἰς ἀ-
πόστασιν δύο χιλιομέτρων ἐκ τῆς κώμης,
εὗρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβάλλῃ
δρόμον.

Ὅδευε πεζός, πάντοτε κατὰ τὸ σύ-
στημά του.

Ἀνθρώπος πεζὸς διέρχεται πανταχό-
θεν, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἀφίνει τῆς διαβά-
σεώς του, ἐνῶ ἐφ' ἀμάξης ἢ ἔφιππος εἶνε
ὑποχρεωμένος νὰ ἐκλέγῃ τοὺς δρόμους,
καὶ νὰ σταματᾷ εἰς τὰ πανδοχεῖα καὶ
εἰς τὰς ἐπαύσεις, ὅπως ἀφήσῃ ἐκεῖ προ-
σωρινῶς τὸν ἵππον ἢ τὴν ἀμαξίαν του.

Ἐκ τούτου γεννᾶται ἡ ἀνάγκη νὰ
συνδιαλέγηται μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ
διηγῆται μάλιστα αὐτοῖς ποῦ πορεύεται.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἀπῆλθε πεζός,
παρὰ δὲ τὴν ἡλικίαν του, ἦτο εἰς κατὰ-
στασιν νὰ ἐνεργῇ μακρὰς ὁδοιπορίας, χω-
ρὶς αἱ κνημαὶ του νὰ τῷ ἀρνηθῶσι τὴν
ὑπηρεσίαν ταύτην.

Φθάσας εἰς τὴν ὄχθην τῆς Ὀργῆς,
ἀντὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἀγούσαν εἰς Βιρὺ γέ-
φυραν, ἔλαβεν ἀτραπὸν παράπλευρον τοῦ
ροῦ τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Ὀργῆ εἶνε μᾶλλον μέγας ρυαξ ἢ
ποταμός, λίαν δ' ἀπωτέρω ἐκβάλλει εἰς
τὸν Σηκουάναν, ἀφου ἀρδεύει τὴν μέχρι
τοῦ Ἀρπαγιοῦ καὶ τοῦ Δουρδάν ἐκτει-
νομένην ὠραίαν κοιλάδα.

Ὀλίγον ἀνωθεν τοῦ Σαβινὺ δέχεται τὴν
Ὑβέτ, ἕτερον ρυακα, πηγάζοντα ἐκ τῆς

κοιλάδος τοῦ Σεβρέζ, καὶ διερχόμενον πρὸ
τοῦ Παλαιζῶ.

Ἡ συμβολὴ εὗρίσκεται πλησίον τῆς
σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, ὀλίγον ἀνωθι τοῦ
σταθμοῦ τοῦ Ἐπιναι, καὶ οὐχὶ μακρὰν
τοῦ μικροῦ χωρίου Βιλμοασών.

Ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐγίνωσκε
πάντα ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἀκρου τῶν δακτύ-
λων καὶ δὲν τῷ ἔμενεν ἄλλο ἢ ν' ἀνέλθῃ
πρὸς τὴν πηγὴν τῆς Ὀργῆς, ὅπως ἀνεύρῃ
τὸ μέρος, τὸ ὅποῖον ἐπεθύμει.

Ὁ μῦλος ἦτο σημειωμένος ἐπὶ τοῦ λε-
πτομεροῦς χάρτου, ὃν εἶχεν ἐν τῷ θυλα-
κίῳ αὐτοῦ, καὶ συνεπῶς ἦτο εὐκόλον νὰ
τὸν ἀνακαλύψῃ, πρὸ πάντων μετὰ τὰς ὑπὸ
τοῦ Πιεδούση χορηγηθείσας πληροφορίες.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκολούθησεν ἡ-
σύχως, τὰς περιστροφὰς τοῦ μικροῦ πο-
ταμοῦ, βαδίζων δὲ, ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ
τὸ μέρος ὃ διήρχετο.

Ἦτο τοποθεσία γραφικωτάτη.

Κλιτύς καταφυτοὶ, ρυαξ περικυκλω-
μένος ὑπὸ ἰτεῶν, χλοεραὶ πεδιάδες, οἰκίαι
περιβαλλόμεναι ὑπὸ δένδρων.

Ἡσθάνετο τις ἐν τούτοις, ὅτι οἱ Πα-
ρισιοὶ δὲν ἀπεῖχον μακρὰν, καὶ ὅτι βαδί-
ζει ἐπὶ πεπολιτισμένον ἐδάφος.

Δραματοποιοὶ δὲν θὰ ἐξέλεγε τὴν ἡ-
συχον καὶ φαιδρὰν ταύτην γωνίαν, ὅπως
καταστήσῃ αὐτὴν τὸ θέατρον τοῦ δρά-
ματός του καὶ εἰς οὐδένα θὰ ἐπήρχετο ἡ
ιδέα ὅτι ἐν αὐτῇ διεπράχθη ἀποτρόπαιον
κακούργημα.

Ἡ παράδοσις ἔλεγε, ἐν τούτοις, ὅτι
τὰ ἤρεμα ὕδατα τῶν δύο μικρῶν ποταμῶν
ἐδέχθησαν ἄλλοτε πλέον ἢ ἐνὸς πτώμα-
τος, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Διευθυ-
τηρίου δὲν ἦτο ἀσφαλὲς νὰ κατοικῇ τις
εἰς τὰ μέρη ταῦτα μεμονωμένην ἔπαυλιν.

Ἄλλ' ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος εἶχον με-
ταβληθῇ, οἱ δὲ Παρισιοὶ, ἐν ταῖς ἐξοχι-
καῖς αὐτῶν οἰκίαις δὲν ἐσκέπτοντο ποσῶς
πλέον τοὺς Θερμαστὰς.

Καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ οὐδὲλως ἐπίσης
περὶ αὐτῶν ἐσκέπετο.

Προητοίμαζε τὴν εἰσοδὸν του παρὰ τῷ
Ἄγγλῳ, καὶ τὰ μέσα τῆς ἐφόδου.

Σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ
ξένος οὗτος, οὐ τινος τ' ἀλλόκοτα ἦθη ἐ-
ξέπληττον τὸν κύρ Φουινὴ, εἶχε σχέσεις
μετὰ τοῦ Τολβιάκ.

Αἱ συλλεχθεῖσαι πληροφορίες ἦσαν
κατὰ βάλθος λίαν ἀσήμαντοι.

Ἐν τούτοις, ὁ μῦλος ἐκεῖνος ἐκμεταλ-
λευόμενος διὰ τρόπον παραδόξου ὑπὸ μυ-
λωθρῶν, οἵτινες ἀντικαθίσταντο ἵνα μη-
δέποτε ἀλέσωσιν, ὁ πύργος ἐκεῖνος, ἐν-
οικιασθεὶς ὑφ' ἐνὸς κυρίου καὶ μιᾶς κυ-
ρίας, οἵτινες δὲν κατόικουν αὐτὸ ἢ κατὰ
διαλείμματα, καὶ τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἐκ
τῶν γειτονικῶν μερῶν ἐγνώριζεν, ἀπαντα
τὰ παράδοξα ταῦτα ἀπετέλουν ἐνδείξεις,
ὡς ὁ κύριος Λεκὸκ προσήγγιζε πρὸς τὰς
ἀπουσίας τοῦ ἀνιχνευτοῦ, ὅπως ἐξαγάγῃ
τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξε-
τάσῃ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐκ τοῦ πλησίον.

Προησθάνετο ὅτι εὖρε τὸ ζητούμενον.

Ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὸν μῦλον, αὐτὸς δ' ἐπεφορτίζετο

τὸν νησιώτην, καθὼς καὶ τὸν πυργοδεσπό-
την καὶ τὴν πυργοδέσποιαν, οὓς ἤθελε
νὰ ἐπισκεφθῇ τελευταίους.

Μετὰ ἡμισείας ὥρας ὁδοιπορίαν ὑπὸ
τὰς δροσερὰς σκιάς, αἵτινες περικυκλοῦσι
τὴν Ὀργῆν, παρετήρησεν εἰς τὴν ἀντί-
περαν ὄχθην, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, οἰ-
κίαν κειμένην εἰς δάσος, οἰκίαν μὲ δύο
κωνοειδεῖς πύργους, οἵτινες προέδιδον
αὐτῇ φεουδικὴν τινα θέαν.

Ἐσταμάτησεν ἵν' ἀναγνωρίσῃ τὰ μέρη,
συνεβουλευθῇ τὸν χάρτην του, καὶ εἶπε
καθ' ἑαυτὸν :

— Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε. Μία οἰκία,
τὴν ὁποίαν ἐν ἀνάγκῃ, ἠμπορεῖ νὰ ἐκ-
λάβῃ τις ὡς πύργον, εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς
δάσους. Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ χωρίον αὐτὸ εἶνε
τὸ Βιλμοασών, τὸ δὲ ἄλλο πρὸς τ' ἀρι-
στερά, τὸ Μορσάν. Ἡ περιγραφή τοῦ Πι-
εδούση εἶνε ἀκριβής.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἐπανέθετε τὸν χάρτην
ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἶδεν ἐμφανιζόμενον
εἰς τινα στροφὴν τῆς ἀτραποῦ ἱερέα,
ὅστις διηυθύνετο πρὸς αὐτὸν, τὸν ὅποῖον
ὅμως δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει, διότι
ἀνεγίνωσκε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὴν
σύνοψίν του.

Οὐδὲν τὸ δυσάρεστον εἶχεν ἡ συνάντη-
σις, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ ἠτοιμάζετο νὰ χαι-
ρετίσῃ εὐγενῶς τὸν λευκότριχα ἱερέα τοῦ-
τον, ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον
τῆς ἀτραποῦ, καὶ πλησιάζοντα εἰς τὴν
ὄχθην, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν
ἀνάγνωσίν του.

Δι' ἀνθρώπον, ὅστις ζητεῖ, ἢ ἐλαχίστη
ἐνδείξις ἀξίζει νὰ τὴν παρατηρήσῃ καὶ νὰ
λαμβάνῃ σημειώσεις.

Ὁ σεβάσμιος κληρικὸς ἐπορεύετο, κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα, νὰ καθήσῃ εἰς τὰς
ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἵνα ἐξακολουθήσῃ
τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἐν τούτοις ἐνδό-
μυχόν τι προαίσθημα ἔλεγε τὸ ἐναντίον
εἰς τὸν γηραιὸν ἀστυνομικὸν ἀνιχνευτήν,
ὅστις ἐσταμάτησε πάραυτα, φροντίσας νὰ
κρυφθῇ ὅσον ἡδύνατο κάλλιον, ὅπισθεν
μεγάλῃς πετείας.

Ἐκεῖθεν ὁ κύριος Λεκὸκ εἶδε τὸν γέ-
ροντα νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ ὑψώματος,
νὰ κλείσῃ τὴν σύνοψίν του, καὶ νὰ θέσῃ
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἵνα ἐμ-
ποδίσῃ τὸν προσβάλλοντα τοὺς ὀφθαλμούς
του ἧλιον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἐπὶ τῆς ἀντίπε-
ραν ὄχθης, ἠγέρθη ἀνθρώπος τις, ὑψηλὸς
νέος, ὅστις ἀναμφιβόλως εἶχε κατα-
κλιθῇ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἤρχισε δὲ
νὰ χειρονομῇ. Εἰς τὰς χειρονομίας ἐκεῖνας
ὁ ἱερεὺς ἀπήντησε διὰ σημείου, ὅπερ ἀν-
αμφιβόλως ἐσήμαινε: «Ἐλθετε».

Ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο πάραυτα ἀφαν-
τος, ἢ μᾶλλον ὁ κύριος Λεκὸκ ἔπαυσε νὰ
τὸν βλέπῃ.

Μ'

Ἡ Ὀργῆ, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶνε λίαν
εὖρετα, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ ἵστατο τριά-
κοντα μέτρα μακρὰν τῆς δεξιᾶς ὄχθης.
Ἐξήγησεν, ἀνευ δυσκολίας, διατὶ ὁ ἐπὶ
τῆς ἀντίπεραν ὄχθης πρὸς στιγμὴν ἐμ-

φανισθείς άνθρωπος ἐγένετο ἄφαντος.

Εἶχε κατέλθει ἀναμφιβόλως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ περίξ ὑψώματα ἀπέκρυπτον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν παρατηρητοῦ ἐρειδομένου ἐπὶ τῶν πτελεῶν, αἵτινες περικυκλοῦσι τὸν δρόμον.

Ὁ ἱερεὺς κατῆλθε καὶ αὐτός, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάρχη ἀκάτιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὁ περάτης, ὅστις ἔρχεται νὰ παραλάβῃ μὲ τὸ ἀκατιὸν τοῦ τὸν ἱερέα. Εἶνε ὅμως περίεργον, διότι τριακόσια βήματα ἀπ' ἐδῶ εὐρίσκειται ἡ γέφυρα.

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις κατέπεισε τὸν κύριον Λεκὸκ νὰ μείνῃ, ἵνα παρατηρήσῃ τὸ τέλος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, λίαν ἀσημάντου ἄλλως τε.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ δρόμου οὔτε εἰς τοὺς ἀγρούς, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἐγγὺς τοῦ ρύακος ἡ ξυλίνος οἰκίσκος, ὅστις θὰ ἐχρησίμευεν ἡ ὡς καλύβη ποιμένος ἢ ὡς σκοπιὰ κυνηγοῦ τελματιαίων πτηνῶν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ ἱερεὺς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἀνῆλθε τὴν κλιτύν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ περάτου, καὶ ὤδευσε βραδέως πρὸς τὴν καλύβην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἦτο νέος, ἐφ' ὅσον ὁ κύριος Λεκὸκ ἠδυνήθη μακρόθεν νὰ κρίνῃ.

Ὁ νέος καὶ ὁ γέρον συνδιελέγοντο μετὰ ζωηρότητος, ἀλλ' ὁ Λεκὸκ ἦτο πολὺ μακρὰν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον.

Ἀναμφιβόλως ὠμίλου χαμηλοφώνως, διότι οὔτε τὸν ἤχον τῆς φωνῆς αὐτῶν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ, ἔβλεπε δὲ μόνον τὰς χειρονομίας αὐτῶν, αἵτινες ἦσαν ζωηραὶ καὶ συχναί.

— Φαίνεται ὅτι ἡ συνδιάλεξις εἶνε ἐνδιαφέρουσα, ἐπιθύρισε, παρακολουθῶν αὐτούς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε διδάσκαλος μὲ τὸν μαθητὴν του.

Δὲν παρηκολούθησεν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ.

Ἐφθασαν εἰς τὸ παράπηγμα.

Ὁ νεανίας ἠνέφξε τὴν θύραν, ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος ὁ ἱερεὺς, εἰσῆλθεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς καὶ ἐνεκλείσθη μετ' αὐτοῦ.

Ἡ καλύβη αὕτη θὰ εἶχε παράθυρον πρὸς τὴν πεδιάδα, δὲν εἶχεν ὅμως πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὅθεν ἀδύνατον ἦτο εἰς παρατηρητὴν, ἰστάμενον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, νὰ βλέπῃ ὅ,τι συνέβαιναν ὀπισθεν τοῦ ξυλίνου τοίχου, ὅστις ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἱερέα καὶ τὸν ἀκόλουθον αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ παρητήθη ἐκ τούτου τῆς ἐπιτηρήσεως καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Τὰ πάντα εἶνε ἀλλόκοτα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀπομακρυνόμενος, ἡσύχως. Τί ὑποθέσεις ὁ νέος αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ διὰ νὰ τὰς διαπραγματευθῇ μὲ τὸν ἱερέα αὐτὸν ἐντὸς ἀπομεμονωμένης καλύβης; Αὐτὸ δὲν

μὲ ἐνδιαφέρει, θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ τὸ μάθω.

Ἐστράφη ἀπαξ ἡ δὲς, διότι ἐδυσχέραινε πάντοτε ν' ἀφήσῃ μυστήριον χωρὶς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ οἰκίσκος ἔμεινε κλειστός.

Δὲν συνείθιζε νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του εἰς ἀνωφελεῖς σκέψεις, καὶ προὐχώρησεν.

Ἡ ἀτραπὸς, ἣν ἠκολούθει, ὠδήγει αὐτὸν ἐντὸς ὀλίγου ἀπέναντι νέας σκηνογραφίας.

Ἡ κλιτύς, ἐφ' ἧς κεῖται τὸ Σαβινύ, καθίσταται αἰφνης ἀπότομος εἰς στροφὴν τινα τοῦ δρόμου, καὶ εὐρίσκειται ἀντικρὺ ἐτέρας κλιτύς, οὐχ' ἦττον ἀποκρήμνου.

Ἡ τὰ δύο ὑψώματα χωρίζουσα Ἰβέτ, ῥεεῖ εἰς τὸ βάθος ἀληθοῦς φάραγγος, ἡ δὲ ἀγρία θέα ἐκπλήττει τοὺς περιδιαβαζόντας, εἰθισμένους εἰς τὴν γλυκειὰν καὶ γελόεσσαν φύσιν τῶν μερῶν ἐκείνων.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἡ Ὀργη συμβάλλει μετὰ τοῦ ρύακος, ὅστις πηγάζει ἐκ τῆς κοιλάδος τῆς Σεβραίξ, τηρεῖ ὅμως τὸν ἥραμον ροῦν αὐτῆς.

Θὰ παρομοιάζέ τις αὐτὴν μὲ ἀξιάγαστον καὶ δειλὴν παρθένον, συζευγυομένην κατηφῆ καὶ σκληρὸν σύντροφον.

Ἐπὶ τῆς χερσονήσου, τῆς σχηματιζομένης ἐκ τῆς συμβολῆς, ὀπισθεν τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Ἰβέτ, ὑψοῦτο ὁ μῦλος, οἰκοδόμημα κατερειπωμένον, οὕτινος οἱ πράσινοι τοῖχοι ἀπεσταλάζον ἐξ ὑγρασίας.

Ὀλίγον ἀπωτέρω παρετηρεῖτο ἀχρεῖα οἰκοδομή, ἐπεστεγασμένη διὰ κεραμῶν, καὶ ἔχουσα τρεῖς παράθυρα μὲ συντετριμμένους ὑέλους.

Νέον ἐρείπιον, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἀσχημότερον ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἄλλοτε ὅμως θὰ εἶχε καλὴν θέαν.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς στέγης ὑπῆρχον ἀκόμη ἀνεμοδείκται, ἐσκωριασμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆς, καὶ μὴ ὑπέκοντες πλέον οὔτε εἰς τοὺς σφοδρτέρους ἀνέμους.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς στέγης ὑψοῦτο μέχρι νεφελῶν ἀλεξικέραυνον, εἰς τὴν θέαν δ' αὐτοῦ οἱ διαβάται ἐσχημάτιζον φυσικῶς τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ οἴκου τούτου εἶχον σπουδαίους λόγους νὰ φοβῶνται τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ!

Πρὸ τῆς μεγάλης θύρας ὑπῆρχε μεγαλοπρεπῆς ἀναβάθρα, ἐντὸς δὲ τῶν χαραδρῶν, τῶν ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἀποσπασθέντων λίθων τῆς κλίμακος αὐτῆς, ἐφύοντο χόρτα.

Κῆπος μικρὸς προηγεῖτο τῆς οἰκίας.

Τὰ κυνόροδα τῶν αἱμασιῶν εἶχον ἀντικαταστήσει τὰ ρόδα, δὲν ἠδύνατο δέ τις νὰ συλλέξῃ ἀνθοδέσμην χωρὶς νὰ κεντηθῇ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν.

Ἡ κνίδη κατέπνιγε τὰ ἀνθη.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ πᾶν ἀπέπνεε τὴν ἐγκατάλειψιν ἐν τῷ κατεστραμμένῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ βαθέως συνεκινήθη ἐκ τῆς σχεδὸν ἀπαισίας εἰκόνας, ἧτις αἰφνης παρουσιαζέτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἦρξιεν ἤδη νὰ πιστεῦν ὅτι ὁ κύρ

Φουινῆ δὲν εἶχεν ὀλοσχερῶς ἀδικῶν νὰ διαδίδῃ κακοβούλους διαδόσεις διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἦλθον ἀπὸ μακρυνόν μέρος νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐντὸς τοῦ ἀνθρωποκτονείου τούτου.

Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἰς τὰ περὶ χωρὰ τῆς μεγάλης πόλεως δὲν ὑπῆρχεν ἴσως γωνία τοσοῦτον κατὰλληλος διὰ μυστηριώδη διαβίωσιν.

Μικρὰ ξυλίνη γέφυρα πεσασθρωμένη εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς Ἰβέτ, ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω τοῦ μύλου.

Ἐκατὸν βήματα ἐκεῖθεν παλαιὰ ἀψὶς γεφύρας, βεθυισμένη, διήρχετο τὴν Ὀργην.

Ὅθεν καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν αἱ συγκοινωναὶ ἦσαν ἠσφαλισμένα. Πρωτοῦ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ ὠχυρωμένου τούτου στρατοπέδου, ὁ κύριος Λεκὸκ ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ προκεχωρημένα ἔργα.

Ἀνῆλθε τὴν φάραγγα, μέχρις οὗ ἐφθασεν ἀντικρὺ τοῦ μύλου, καὶ εἶδεν ὅτι οἱ τρεῖς τροχοί, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς προσόψεως, ἔμενον ἀκίνητοι.

Τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐκίνοι αὐτούς, δὲν ἔτρεχε πλέον, καθὼς εἶχον καταβιβάσει τοὺς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ρύακος ξυλίνους φράκτας.

Οἱ τροχοί, ἄλλως τε, δὲν ἦσαν εἰς κατὰστασιν νὰ λειτουργήσωσι, διότι ἔλειπον τὰ πτερὰ αὐτῶν, οἱ δὲ πεσασθρωμένοι ἄξονες ἐφαίνοντο ἔτοιμοι νὰ θραυσθῶσι.

Τὸ φαῖδρον τικ-τάκ, ὅπερ εἶνε ἡ μουσικὴ τῶν μυλωθρῶν, δὲν ἐξῆγειρε πλέον τὴν ἠχὴ τῆς ὄχθης.

Καὶ ἐν τούτοις, ὁ μῦλος ἦτο κατφκῆμένος, διότι ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, ἦσαν ἐξηπλωμένα ἀσπρόρρουχα, τεθειμένα ἐκεῖ ἵνα στεγνώσωσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

[Ἐπταὶ συνέχεια].

X. ΚΑΛΛΙΣΤΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η Ν Ε Κ Ρ Α Ζ Ω Σ Α

[Συνέχεια].

— Ἐχω διαταγὴν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι τὸ δωματίόν σας εἶνε ἔτοιμον, κύριε, εἶπε, καὶ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ σὰς περιμένει νὰ δειπνήσετε.

Ἀπασχοληθεὶς ἐκ τῶν παραδόξων συμβάντων τῆς πρωίας ἐκείνης, ὁ Ἰούλιος εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε δώσει εἰς τὴν θεῖαν του ὅπως δεχθῇ τὴν φιλοξενίαν της.

Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο, γνωρίζων τὴν κατὰστασιν τῆς καρδίας του, ὡς τὴν ἐγνώριζεν ἤδη;

Ἠδύνατο, τῷ ἐπέτρεπεν ἡ χρηστότης τοῦ χαρακτῆρός του, νὰ διαμείνῃ ἡμέρας, ἐβδομάδας ἴσως, ἐν τῇ συντροφίᾳ καὶ τῆς Μέρσης, ἥδη ὅτε εἶχε πλέον πεισθῇ ὁποῖον ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπέφερον ἐκείνη ἀποτέλεσμα;

“Οχι!

Τὸ μόνον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ ἐφεύρῃ οἰκανδήποτε πρόφασιν, ὅπως ἀπαλλαγῆ τῆς ὀλεθρίας ταύτης προσκλήσεως.

— Παρακαλῶ τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ μὴ μὲ περιμένῃ νὰ δειπνήσω, εἶπεν εἰς τὸν ἀναμένοντα ὑπηρετήν. Θὰ τῆ γράψω ἐκθέτων τοὺς λόγους, οἵτινες μὲ ἀναγκάζουν νὰ μὴ δύναμαι νὰ δεχθῶ.

Τὸ ὄχημα μετὰ ταῦτα ἀπεμακρύνθη, ὁ δὲ ὑπηρετῆς ἐκπληκτικὸς ἔστη ἐπὶ τῆς θύρας, ἀκολουθῶν αὐτὸ διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δὲν ἤθελα νὰ ἤμουν οὔτε τρίχα τοῦ πεταιοῦ του διὰ ὅλον τὸν κόσμον, εἶπε, διότι ἔκρινεν ὄχι τόσον ἐξησφαλισμένην τὴν θέσιν τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ ἐξ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τῆς παράφρονος.

— Νὰ εἶνε μαζί σου μία μανιακὴ μέσα εἰς τὴν ἀμαξάν — προσέθηκε — ἤθελα νὰ ἐμάνθανα πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰούλιος αὐτός, ἐὰν τῷ ἀπηυθύνετο ἡ ἐρώτησις αὕτη, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ θετικῶς ὅτι δὲν εἶχεν ὑποψίαν τινά.

Τὴν Μέρσην, ἅμα ἀναλαβοῦσαν τὰς αἰσθήσεις τῆς, μετένεγκον εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς.

Ἡ ἀνησυχία τῆς Λαίδης Ζάνετ ποσῶς δὲν ἐξέλιπε, διότι τὸ πνεῦμα τῆς νεαρᾶς θετῆς θυγατρὸς τῆς διέμενε πεφοβισμένον καὶ πάσχον ὑπὸ τὸ κράτος νευρικοῦ παροξυσμοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ κατευνάσῃ, μετ’ ὅλας τὰς τρυφερὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις.

Μάτην ἔλεγον εἰς αὐτὴν κατ’ ἐπανάληψιν, ὅτι ἡ θρασεῖα ξένη αὕτη εἶχε καταλίπει τὸ μέγαρον καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θ’ ἀφίετο νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτὸ μάτην τὴν διεβεβαίον ὅτι οἱ παράλογοι ἰσχυρισμοὶ τῆς τυχοδιώκτιδος ἐκείνης δὲν ἔτυχον παρ’ οὐδενὸς οὐδ’ ἔχγους σοβαρᾶς προσοχῆς.

Ἐπέμενεν ἀκατανικήτως νὰ πιστεῦθῃ ὅτι δὲν ἔλεγον αὕτη πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Τρομερὰ δυσπιστία τὴν κατέλαβε κατὰ τῶν φίλων τῆς, κατὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ, κατὰ τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου.

Ὅσάκις ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπλησίαζε τὴν κλίνην τῆς, ἐκείνη ἀπεμακρύνετο, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπειράτο νὰ τὴν ἀσπασθῆ, ἤσθάνετο φρικιάσιν ἐν τῇ ἐπαφῇ τῶν χειλέων τῆς.

Ἐρνήθη διαρρήδην νὰ ἴδῃ τὸν Ὀράτιον, ἀπηύθυνε παραδοξοτάτας ἐρωτήσεις περὶ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ καὶ ἔσειε μετ’ ἀμφιβολίας τὴν κεφαλὴν, ὅταν τῇ ἀπῆντων ὅτι εἶχεν ἀποδημήσει.

Ἐνίοτε ἔκρυπτε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐντὸς τῶν κλινωσκεπασμάτων καὶ ἐψέλλιζε σπασμωδικῶς :

— “Αχ! . . . τί νὰ κάμω ; . . . τί νὰ κάμω ; . . .

Ἄλλοτε πάλιν ἰκέτευε νὰ τὴν ἀφίνωσι μόνην.

— Οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην εἰς τὸ δω-

μάτιόν μου . . . ἀνέκραξε. Νὰ μὴ μὲνῃ κἀν εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ ἐσπέρα ἐπήρχετο χωρὶς νὰ ἐκδηλωθῆ οὐδεμία ἐκδήλωσις εἰς τὴν ἀνεξήγητον ταύτην καταστασιν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ὀρατίου, ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε τὸν ἰατρὸν, ὅστις ἐλθὼν τὴν ἐξήτασεν.

— Τὰ συμπτώματα, εἶπεν ἐμφαντικῶς, ὑποδηλοῦσι διαταραχὴν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ὅθεν διέταξεν καταπραῦντικόν τι φάρμακον καὶ διὰ σοβαροτάτου τόνου ἔδωκεν ὀρθοτάτην κατὰ βᾶθος συμβουλήν πλήρη περιττοῦ κόμπου φρασεολογικοῦ, καὶ ἦτις κάλλιστα ἠδύνατο νὰ διατυπωθῆ εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς :

«Μεταγάγετέ τὴν ἀλλαχοῦ, δοκιμάζοντες καὶ τὸν ἄερα τῆς θαλάσσης».

Ἐξεδηλώθη λοιπὸν τότε ἀμέσως ἡ δραστηριότης τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, ὅπως αἰ ἀποσκευαί τῆς ὧσιν ἔτοιμαί μέχρι τῆς ἐσπέρας καὶ ἀπεφάσισε ν’ ἀναχωρήσωσιν εὐθὺς τὴν ἐπομένην πρωΐαν.

Εἶχε μόλις ἐξέλθει ὁ ἰατρὸς ὅταν ἐκομίσθη ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν θεϊάν του, ἣτις ἤρχιζε δι’ αἰτήσεως συγγνώμης καὶ ἐξηκολούθει ὡς ἐξῆς :

«Πρὶν ἢ ὀδηγήσω τὴν σύντροφόν μου ὅπως συμβουλευθῆ τὸν δικηγόρον μου, κατεπίεσθην περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ συμβουλευθῶ αὐτὸν ἐγὼ πρῶτος.

Ἐγὼ ἐξέθηκα τὴν στενοχωρίαν μου καὶ ἰδοὺ τί τῷ εἶπον :

— Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσω ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀτομικῆς μου γνώμης ; Πιστεῦω ὅτι ἡ ψυχικὴ κατάστασις τῆς γυναικὸς ταύτης εἶνε ἔκρυθμος· ἀλλ’ εἶνε ἔρημος εἰς τὸν κόσμον, ἄνευ φίλων καὶ ἔχω ἀνάγκην μιᾶς ἰατρικῆς αὐθεντείας ὅπως ἐπικυρώσῃ τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην καὶ συγχρόνως ἀδιαφιλονεικίτου τινοῦ ἀποδείξεως, δυναμένης νὰ ἐφησυχάζῃ τελεῖως τὴν συνειδήσιν μου, διότι ἐνδέχεται καὶ ν’ ἀπατώμαι.

Ὁ δικηγόρος μου μὲ εὔρε πολὺ λεπτολόγον, ἀλλὰ βλέπων τὴν σταθερότητα τῶν σκέψεών μου, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ συμφωνήσῃ μετ’ ἐμοῦ ὅτι ἦτο καλὸν νὰ συμβουλευθῶμεν φρενολόγον τινὰ ἰατρὸν.

— Φέρετέ μου τὴν κυρίαν αὐτὴν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, μοι εἶπε· στέλλω νὰ καλέσω τὸν ἰατρὸν. Θὰ ἀφηγηθῆ εἰς ἐκεῖνον τὴν ἱστορίαν τῆς, ἀντὶ νὰ τὴν ἀφηγηθῆ εἰς ἐμέ.

Ἡ πρότασις αὕτη μοὶ ἐφάνη ὀλίγον τολμηρά.

— Πῶς νὰ κάμωμεν ; ἠρώτησα. Δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὸν δόλον ;

Ἐκεῖνος τότε ἤρξατο νὰ γελά, λέγων μοι :

— Θὰ τῆς παρουσιάσω τὸν ἰατρὸν ὡς τὸν πρῶτιστον τῶν ἐταίρων μου, καὶ ἐν τούτῳ, ἄλλως, δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὐδὲν τὸ ψευδές, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην θὰ γίνῃ ἀληθῶς ἐταῖρός μου ἐὰν δυνηθῆ

νὰ τῆς δώσῃ μίαν καλὴν συμβουλήν.

Ἐγνωρίζετε πόσον μισῶ τὴν ἀπάτην καὶ ὅταν ὁ σκοπός, ὃν ἐπιδιώκω, ἀγιάζῃ τὸ μέσον τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἠδύναμην νὰ πράξω ἄλλως ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἢ ν’ ἀφήσω τὸν δικηγόρον μου νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν πεποιθήσιν του, ὅπως μὴ διατρέξω τὸν κίνδυνον βραδύτητός τινος, ἣτις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὀλεθριωτάτας συνεπειάς.

Ἄνέμεινα μόνος εἰς δωμάτιόν τι, κατατεταραγμένος, τὸ ὁμολογῶ, μέχρις οὐ ὁ ἰατρὸς εἰσελθὼν μοὶ ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὴν συνέντευξίν του μετὰ τῆς συντρόφου μου.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγαις λέξεσι ποία εἶνε ἡ γνώμη του.

Μετὰ ἐπιμελῆ καὶ ἐμπεριστατωμένην ἐξέτασιν τῆς δυστυχῆς γυναικὸς, πιστεύει ὅτι ἐκδηλοῦνται πρὸ αὐτῆς συμπτώματα φρενοβλαθείας, ἀλλὰ μέχρι τίνος βλαθμοῦ ἀνεπτύχθη τὸ κακὸν καὶ ἐὰν εἶνε ἢ ὄχι ἐπαρκῶς σοβαρόν, ἵνα καθιστᾶ ἀναγκαίαν τὴν εἰς κατάλληλόν τι ἴδρυμα κράτησιν αὐτῆς, οὔτε δύναται οὔτε θὰ ἤθελε νὰ τὸ εἴπῃ. Δὲν νομίζει δὲ ὅτι δὲν ἐγνώρισεν ἀρκετὰ ἐπιδειξίως τὰ συμβαίνοντα.

— Μέχρι τοῦδε, μοὶ παρετήρησε, δὲν γνωρίζομεν τίποτε ἢ τοῦλάχιστον πολὺ μικρὰ πράγματα περὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς πλάνης τῆς, ἣτις ἀναφέρεται εἰς τὴν Μέρσην Μερρίκ. Ὅθεν ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ ὀφείλομεν νὰ ἐπιζητήσωμεν τὴν λύσιν τῆς δυσκολίας. Συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴν γνώμην τῆς κυρίας ταύτης, ἰσχυριζομένης ὅτι αἰ ἀναζητήσεις τοῦ ἐν Μαγγαῖμ Προξένου δὲν ἀπέβησαν τελεσφόροι. Δότε μίαν ἀπόδειξιν, ἂν ἡ γυνὴ μὲ τὸ ὄνομα Μέρση Μερρίκ ὑπάρχῃ ἢ δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ θὰ σὰς δώσω εἰς ἀντάλλαγμα μίαν θετικὴν γνώμην ἐπὶ τῆς περιστάσεως τῆς προστατευομένης σας.

Οἱ λόγοι οὗτοι μ’ ἔκαμαν ν’ ἀποφασίσω νὰ ἐπιχειρήσω ταξιδίον τι εἰς τὴν Ἡπειρον ὅπως ἀναζητήσω ἐγὼ αὐτὸς τὰ ἔχνη αὐτῆς τῆς Μέρσης Μερρίκ.

Ὅταν ἀνεκοίνωσα εἰς τὸν δικηγόρον τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην, ἐφάνη οὗτος σφόδρα ἐκπλαγείς καὶ εἰρωνικῶς μὲ διηρώτα ἂν ἔχω καλῶς. Ἐκεῖνος ἡ γνώμη ἦτο ν’ ἀποταθῶ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἀστυνόμον διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ, καὶ ὑμᾶς καὶ ἐμέ, πάσης ἐνοχλήσεως ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἰσως συμφωνήσητε μετὰ τοῦ δικηγόρου μου, ἀγαπητῆ μου θεῖα, καθὼς καὶ μοὶ τὸ ἔχετε συχαίως εἶπει, ὅτι κατ’ οὐδὲν μιμοῦμαι ἐν παντὶ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν, ἀφοῦ ἀπαξ διηγέσθη τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω μίαν δυστυχῆ γυναῖκα ἐμπιστευθεῖσαν ἐμοί, εἰς τὸ κοινὸν ἔλεος, ἐνόσφ ὑπάρχει καὶ σικιὰ ἐλπίδος, ὅπως ἀνακαλύψω τι, δι’ οὐ νὰ κατορθώσω νὰ ἀποδώσω τὸ ἀτυχές τοῦτο πλάσμα εἰς ἐαυτό, ἴσως δὲ εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ».

IB'

Ἐπάνοδος τοῦ Ἰουλίου.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου Γραῦ κατέληγεν ὡς ἑξῆς :

« Ἀναχωρῶ μετὰ τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς ἐσπέρας ταύτης. Σκοπῶ νὰ μεταβῶ κατὰ πρῶτον εἰς Μαγχάιμ καὶ νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ Προξένου καὶ τῶν ἰατρῶν τοῦ νοσοκομείου, νὰ προχωρήσω κατόπιν μέχρι τοῦ Γερμανοῦ χειρουργοῦ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐπίσης. Καὶ κατόπιν, ἀφοῦ γίνῃ καὶ τοῦτο, νὰ πειραθῶ τὴν δυσχερεστάτην καὶ τελευταίαν ἀπέπειραν, ν' ἀναζητήσω τούτεστι τὰ ἔχνη τοῦ γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου καὶ νὰ εἰσδύσω ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς Μέρσης Μερρίκ.

« Εὐθύς ὡς ἐπιστρέψω, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδω καὶ σὰς ἀνακοινώσω τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μου, καθ' ὅσον δυνηθῶ νὰ μὴ καταλήξω εἰς ἀποκόμισιν πλάνης τινός.

« Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἔχητε τὸν ἐλάχιστον φόβον, διότι δὲν διατρέχετε τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἐκ δευτέρου εἰς τὴν οἰκίαν σας ἡ ταλαιπωρία αὐτῆς γυνῆς, ἥτις εἶνε ἀπερροφημένη ὅλη εἰς τὰς ἐλπίδας, ἃς τῇ ἐνέπνευσα νὰ προσδοκᾷ γράφουσα εἰς Καναδάν, ὅπερ καὶ θὰ πράξῃ, καὶ τὴν ὁποῖαν ἀφ' ἐτέρου ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φροντίδαν καὶ τὴν ἐπαγύρνησιν τῆς οἰκοδεσποίνης τῆς, ἥτις εἶνε ἐπιτηδειοτάτη καὶ ἐμπειροτάτη γυνή, ὡς κρίνει ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ὁ ἰατρός, θεωρῶν αὐτὴν καταλληλοτάτην ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ χρέη, ἅτινα τῇ ἐνεπιστεύθημεν.

« Σὰς παρακαλῶ ν' ἀνακοινώσητε πάντα ταῦτα εἰς τὴν δεσποινίδα Βράδον ὅπου εἶνε κρῖνητε ὑμεῖς τοῦτο ἐπίκαιρον, ἐκφράζουσα συγχρόνως πρὸς αὐτὴν τὰς ὑπὲρ αὐτῆς συμπαθείας μου καὶ τὰς ζωηρὰς εὐχὰς μου ὑπὲρ ταχίστης ἀναρρώσεώς της.

« Ἀπαξ ἔτι συγχωρήσατέ μοι τὴν ἀνάγκην ἥτις με βιάζει νὰ στερηθῶ τῆς εὐχαρίστου φιλοξενίας, ἣν μοι προσφέρετε. Ἐγὼ πρῶτος θλίβομαι ἐπὶ τούτῳ ».

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσε, χωρὶς ποσῶς νὰ μείνῃ ἐξ αὐτῆς νῦχταρῆσιν καὶ ἀπέμεινεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, βεβυθισμένη εἰς σκέψεις.

— Δυσὸν θάτερον, ἐσκέπτετο ἡ γηραιὰ δέσποινα, τὸ πνεῦμα τῆς ὁποίας ἦτο πάντοτε διαυγές καὶ ὀξυδερκές, ἡ ὁ δικηγόρος ἔχει δίκαιον, ὁ δὲ Ἰούλιος ἦτο ἐξαιρετικὸς σύντροφος διὰ τὴν παράφροναν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἢ ἄλλως ἔχει λόγον τινὰ σπουδαῖον ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὸ παράλογον τοῦτο ταξίδιον, καὶ ἀκριβῶς ἀποσιωπᾷ

εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δεξιώτατα τὸν ἰδιαίτερον τοῦτον λόγον.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐπανῆλθε συχνάκις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γηραιᾶς δεσποίνης κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός.

Μάτην ἐκοπίαζε τὸ πνεῦμα τῆς, διδόμενον εἰς μυρίας εἰκασίας· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνκαλύψῃ τίποτε· ὅθεν τὸ μόνον, ὅπερ τῇ ὑπελείπετο, ἦτο νὰ περιμένῃ ἐν ὑπομονῇ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰουλίου καὶ τότε νὰ τοῦ « ἐκρίνωσιν τὴν ἀλήθειαν... » Αὕτη ἦτο ἡ συνήθης εὐνοουμένη φράσις τῆς.

Τὴν ἐπομένην πρωτὴν ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ἡ θετὴ θυγάτηρ αὐτῆς κατέλειπον τὸ Λονδίνον μεταβαίνουσαι εἰς Βραΐτον.

Μάτην ἰκέτευσεν ὁ Ὁράτιος ὅπως τῷ ἐπιτραπῆ νὰ τὰς συνοδεύσῃ, κατεδικάσθη νὰ μείνῃ εἰς Λονδίνον.

Οὕτως ἠθέλησεν ἡ Μέρση καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τὸν λόγον τοιαύτης αὐστηρότητος, ὃν ἡ Μέρση συγκατένευσε νὰ καταστήσῃ γνωστὸν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν εὐρισκόμεθα πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ φιλόξενος τράπεζα φέρει ἀκόμη τὸ τακτικὸν φορτίον τῆς ἐκ τῶν συνήθων ἐκλεκτῶν φαγητῶν, ἐτοιμῶν διὰ τὸ πρόγευμα. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶνε μόνη, ἡ δὲ προσοχὴ τῆς διαμερίζεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μιᾶς ἐφημερίδος καὶ εἰς τὸν φόρον τῆς λαίμαργίας, ὃν ἀποτίει πρὸς τὴν εὐνοουμένην γαλῆν τῆς, δίδουσα αὐτῇ ἐκ διαλειμμάτων νὰ τρώγῃ τι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ γαλῆ αὕτη εἶνε ὠραῖον καὶ ἡσυχον ζῶον. Ἐχει μακρὰν οὐρὰν καὶ βηματίζει μακαρίως ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ταπήτων, πλησιάζον τὴν κυρίαν του μετ' ἐρωτοτροπωτάτων τῆς ράχως κυματισμῶν, προστριβόμενον εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ τρώγει μετ' ἐπιχαρίτους δισταγμοὺς τὰ ἐκλεκτὰ τεμάχια, ὅπερ αὕτη τῆς ρίπτει.

Τὸ ὠραῖον ζῶον εὐχαριστεῖ αὐτὴν διὰ τοῦ συνήθους ρόγγου τῶν γαλῶν, ὅστις φθάνει μελωδικώτατος εἰς τὰ ὦτα τῆς κυρίας του.

Ἐν τῷ μέσῳ κυρίου τινος ἄρθρου διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καὶ παρατηρεῖ εὖνους τὰς ἐπιχαρίτους διακυμάνσεις τοῦ σώματος τοῦ ζῴου.

— Εἰς τὴν ζωὴν μου! ἀνκραῖζει ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀναπολοῦσα τὰς ἀνησυχίας, αἵτινες τὴν βασανίζουν ἀπὸ τινος χρόνου — καλῶς ἐξεταζομένων τῶν πραγμάτων, ἐπεθύμου, Τόμ, νὰ εἶχον τὴν θέσιν σου.

Ἡ γαλῆ ἀνεπήδησεν, οὐχὶ ἐξ ἀλαζονείας διὰ τὴν κολακευτικὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστροφήν τῆς κυρίας τῆς, ἀλλὰ θορυβθεῖσα ἀπὸ τὸν κρότον κτυπήματος εἰς τὴν θύραν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἀγωνίαν », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίου. δρ. 3. (3,30)

« Λέων Λαόνης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 4,50 [4,80]

« Τὰ Δύο Λίνα », Αἰμιλίου Ρισβούργου. δρ. 4,50 [2]

« Ἡ Ὁραία Παρισινή », ... Λεπ. 60 (70)

« Παρισίαν Ἀπόκριφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

« Ὁ Διάβολο - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Μπουμπουλίνα — Ἀρκάδιον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλιῶ Βέρν..... Δρ. 4 (4,20)

« Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ ..... Δρ. 3 (3,30)

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριὰ καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 4 [4,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσκασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα..... » 4

« Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήμα λ.50 [55]

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. .... 4,50 (4,60).

« Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Ἐθαδὲ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 4,50 [4,70]

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετιῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφή τῶν Γεντιοτάρων ». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

« Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ἐένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζάλες..... Δρ. 4,50 (4,70)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

« Αἱ τίμαι γυναικῆς » διήγημα ὑπὸ Adéme Achard..... Λεπτ. 75 [90]

« Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης », μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

« Ὑπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

« Κομφάιν » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

« Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα » μυθιστορία . . . Δρ. 4,50 [4,70]

« Παλαιὰ Ἀμαρτίαι » λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

« Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίᾶς μου », λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

« Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... Δρ. 4,50 (4,70)

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστορημα μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐμπούσαν αἰσθησὶν διεδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίαις.